

vi nu sige, at Staten skal give 4 pCt. i Rente, bliver det altsaa et Rentetab af 1 pCt., og saa vil det betyde, at de 50,000 Kr., hvormed vi foreslaa Laanesummen forhøjet, ville medføre et Rentetab paa 500 Kr. for Statens Vedkommende. Der er neppe nogen Maade, hvorpaa Staten billigere kan støtte Haandværkets og Industriens Udøvere end ved at yde disse Laan. Og da det nu er saaledes, at man kan henvise til, at Staten intet som helst Tab har lidt, at den i alle Tilfælde har faaet sine Penge ærligt og redeligt tilbage, synes der ikke at være nogen Fare forbunden med at forhøje Laanesummen med de 50,000 Kr. Det Tilskud, det her kan dreje sig om, er som sagt ikke mere end de 500 Kr. aarlig, som Staten kan komme til at lide i Rentetab.

Det er de Særstillinger og Ændringsforslag, som vi fra Socialdemokratiets Side have, og som jeg hermed skal tillade mig at anbefale.

Zahle: Naar Ændringsforslaget under Nr. 14 og de dermed sammenhængende Ændringsforslag vedrørende Postkontorer, saaledes som den ærede Ordfører (N. P. Jensen) har bebudet, af den fungerende Indenrigsminister blive tagne tilbage, indtræder det Forhold, at Askeby Postkontor bliver stillet lige med Sønderho og det tredje Postkontor, som der er Tale om med Tiden at inddrage, og saa maa jeg paa den mønske Befolknings Vegne naturligvis erklære mig tilfreds. Man kan ikke forlange at blive bedre stillet end Vestjyderne i vore Dage, men paa den anden Side skulde der ikke gøres en saadan Forskel, at Vestjyderne blev behandlet bedre end Mønbeboerne. Derfor har det været mig magtpaaliggende at faa tilvejebragt denne Ordning, som jeg nu altsaa har Løfte om.

Derefter komme vi til Ændringsforslaget under Nr. 19, som angaar de 45,000 Kr. til de røde Postbude. Jeg kan rigtig nok ikke forstaa, hvorledes man kan nægte de røde Postbude disse 45,000 Kr. Det var mig forstaaeligt, om Flertallet her i Tinget vilde sige: Vi ville ikke i Aar give mere end 45,000 Kr. ud til Forbedring af Postbuden Kaar. Men Flertallet kunde da have fulgt den Vej, som det radikale Venstres Medlemmer paapegede, nemlig at dele denne Bevilling imellem de røde Postbude og Landpostbudene. Efter at Ministeren har vakt en berettiget Forventning hos de røde Postbude om at faa Sommerfrakker for de 45,000 Kr. derved, at Ministeren har stillet Forslag derom paa Fi-

nanslovsforslaget, er det en uforsvarlig Fremgangsmaade at snappe disse 45,000 Kr. bort lige for Næsen af de røde Postbude og slet ikke give dem noget. Derfor haaber jeg, at man nu skal gaa i sig selv og her ved tredje Behandling bevilge de 45,000 Kr. til de røde Postbude. Det vil jeg varmt anbefale, jeg synes, man gør Uret, hvis man ikke gaar den Vej.

Under Nr. 39 er der stillet Forslag om Fejltællingspenge. Jeg tror, at man bør stille et Beløb til Raadighed for Indenrigsministeren, for at han kan dække de faktiske Fejl, naar vedkommende daarligt kan taale de deraf følgende Tab, og det vil en saadan Ekspedient som Regel daarligt kunne. Det, at den nuværende Ordning ikke er heldig, er ikke nogen Grund til at berøve Ekspedienterne Dækning for faktiske Tab. Det er ikke min Mening, at den Ordning, som nu opretholdes, ved hvilken kun et ringe Antal af de paagældende Kontorer have Fejltællingspenge, skal opretholdes, men det er min Mening, at man stiller 6,000 Kr. til Raadighed for Indenrigsministeren gennem dette Ændringsforslag, for at han kan dække faktiske Tab. Jeg tror, at det er et berettiget Krav fra de vedkommendes Side at faa dette Beløb. Sagen er den, at man gennem 40 Aar har bevilget saadanne Fejltællingspenge og med et Beløb, som bestandig er vokset. Der kan heller neppe være Tvivl om, at det vil skade Ekspeditionen, naar der er en stor Risiko forbunden med at beklæde Pladsen som Ekspedient ved Indleveringskontoret, thi Følgen deraf vil ganske simpelt blive den, at de ældre og dygtige i Tjenesten, som selv kunne vælge deres Arbejde fremfor de yngre og mindre uddannede, ville trække sig tilbage til andre Pladser og skubbe de yngre og mindst uddannede hen paa de udsatte Pladser som Ekspedienter ved Indleveringsstederne, og det vil sige, at Publikum bliver langsommere og daarligere betjent. Jeg tror heller ikke, det kan hjælpe noget, at man henviser til Forsikringstanken. Forholdet er det, at kun $\frac{1}{7}$ af Personalet er beskæftiget ved disse Kontorer, og man kan ikke forlange, at de $\frac{6}{7}$ skulle betale Forsikringspræmie for den ene Syvendedels Vedkommende. At der skulde blive Tale om, at en Ekspedient berigede sig ved at anmelde et større Tab ved Fejltælling, end det virkelige, tror jeg ikke paa, thi man maa huske paa, at han i høj Grad forringer sine Avancementsmuligheder, naar han altfor ofte møder med betydelige Fejltæl-